

Христовѣ, а не вѣркатъ, кои-то сѣ повикани на спасеніе, а не идѣтъ; напразно са трѣди църквата да имъ умагчи сърце-то съ молитвѣ, и да го побѣди съ слово-то божіе: — тѣ иматъ уши, но не чѣкатъ, иматъ очи, но невидѣтъ, ами лѣтътъ на пропасть като на гостѣ, но на гостѣ, коѣ-то имъ е наготкила рѣка-та на вѣчна-та смъртъ, а вѣгатъ отъ дѣховнѣ-тъ трапезѣ, коѣ-то имъ предлага спаситель, като имъ дава свое-то тѣло и кръвъ и вика: „дойдете при мене сички, кои-то сте уморени и натоварени и азъ ще ви дамъ покой.“ — Какво дѣмашъ, мы вѣрваемъ и славимъ Христа? — То е истина, но да ли не само съ уста, да ли сѣ по добри наши-тѣ дѣла отъ идо-лопоклонски-тѣ? А споредъ дѣмы-тѣ на свето писмо: „вѣра безъ дѣла мертва естъ.“

Тзи пріятельо съ трепераніе си навеждамъ главѣ-тъ, кога извика дѣаконъ-а: „оглашени, наведете си главы-тѣ господѣ!“ Послѣ кое-то трѣба да са испѣдѣтъ тѣ изъ църквѣ-тъ; въ тойзи часъ колко-то са моля за тѣхъ, толкова и за себе-си, за да не ма испѣдѣтъ страшни-тѣ ангели отъ небесно-то царство, както испѣжда дѣаконъ-а оглашенны-тѣ отъ църквѣ, и кога послѣ повика само вѣрны-тѣ на молитвѣ, знашъ ли, че ма е страхъ, да са моля.